

CRÍTICA DE CLÀSSICA

De les orquestres

María Bayo / Orquesta Sinfónica de Navarra / Cor de Cambra del Palau

Direcció: Víctor Pablo Pérez
Lloc i data: Palau 100. Palau de la Música (3/VI/2014)

JORGE DE PERSIA

Bona idea, la de Palau 100, d'anar presentant algunes de les orquestres del panorama espanyol. El mapa musical de l'Estat va canviar radicalment fa un quart de segle amb la creació de nombrosos organismes simfònics, alguns dels quals van assolir notable qualitat, com la Simfònica de Galícia, la Real Philharmonia (que fins fa poc va portar a molt bon punt Ros Marbà) o la de Granada (que va assolir gran qualitat amb Josep Pons). Això no obstant, cal dir que les expectatives creades en aquells anys s'han assolit només en alguns casos i que ara hi ha un enorme risc de tornar a un expedient més aviat mediocre.

La que ara ens va visitar, la de Navarra, que inclou en el seu currículum Sarasate, fa la sensació de disposar de molt bons músics, encara que el repertori no ens va deixar veure aspectes integrals. Sens dubte era d'interès la presència d'un director dels més consistents del panorama actual, Víctor Pablo Pérez, que va portar a la culminació la Simfònica de Galícia i ara ha passat a Madrid, ja que l'OBC no el va considerar per al seu futur. En aquesta ocasió la Simfònica de Navarra va fer les belles *Escenes d'ocells* de Ramón Humet, obra d'amplis i subtils recursos tímbrics i d'una bona unitat estructural, que els solistes van matisar amb qualitat. Complexitat rítmica i concessions a la naturalesa en una partitura transparent. D'Humet també una escena de la seva òpera *Sky Disc*, el *Cant d'amor a la vida*, amb la col·laboració del Cor de Cambra que va respondre fins al cor a cappella final, la transparència i qualitat del qual exigeix més bona afinació.

Els cors de l'Orfeo tenen molta presència en aquesta temporada de Palau 100, ja l'hem valorat, i lloat pel que suposa d'experiència i repte, però potser la seva acció està una mica sobrecarregada de feina i no sé si disposa de prou assajos per atendre tanta varietat estilística. Sens dubte la seva participació a *Vesperae Solennes de Confessore*, de Mozart, que va tancar el programa, va ser només correcta i prou, amb escassos matisos, un so massa compacte, sense l'espacialitat i la transparència necessàries. Enmig del singular programa, els poc coneguts *Chants d'Auvergne* de Joseph Canteloube, obra fresca i interessant però res més.

Pel que fa als solistes vocals, aquí la reconeguda María Bayo va estar bé en projecció i en el caràcter lleuger de les peces. I en el Mozart, cal subratllar la contralt Gemma Coma i les veus masculines de David Alegret i Joan Martin-Royo, en una versió amb tempos ràpids, no convenients per al cor i els matisos de profunditat.●